

บทนำ

ตั้งต่อง

เสียงใสกังวานดังขึ้น ประตูอัตโนมัติของร้าน
สะดวกซื้อเลื่อนเปิด

สาวน้อยผู้มีใบหน้าที่งดงามหมดจดก้าวเข้ามาในร้าน
สายตาของเธอจับอยู่บนพื้น ผมเปียดำขลับสองข้างทิ้งตัว
ยาวถึงบั้นเอว

"สวัสดีค่ะ!" พนักงานในร้านกล่าวทักทายเสียงดัง
หญิงสาวคว้าตะกร้าข้างประตูและก้าวเร็วๆ ไปที่
แผงขายนิตยสาร เธอหยิบนิตยสารแฟชั่น นิตยสารการเงิน
นิตยสารซูชิคนดัง และหนังสือการ์ตูนอย่างละหนึ่งเล่ม
ใส่ตะกร้า

จากนั้นเธอเดินมาหน้าตู้แช่เย็นหยิบเครื่องดื่มอีก

6 ทุ่มเข้มซ้อนลาย

หลายขวด ก่อนจะก้าวซ้ำๆ ไปยังชั้นวางของเบ็ดเตล็ด สามนาทียี่สิบห้าวินาทีให้หลัง เธอเคลื่อนตัวมาถึง หน้าชั้นวางของเบ็ดเตล็ดและหยิบเจลล้างเครื่องสำอาง ทิชชูเปียก ครีมกันแดด แชมพู ถุงเท้าอนามัย ไบมีดโกน และของเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ยัดลงในตะกร้า

ดวงตาสุกใสกลอกไปมา ในที่สุดก็เห็นกล่องกระดาษ สีขาวทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าบนชั้น หญิงสาวตาเป็นประกาย รีบคว้ามันซุกลงในมุมที่ลึกที่สุดของตะกร้าทันที

จากนั้นเธอสูดหายใจเข้าลึกๆ จำใจเผชิญหน้ากับความท้าทายที่หนักหนาสาหัสกว่าเดิม...

คิดเงิน

เธอหิ้วตะกร้าไปวางบนเคาน์เตอร์ชำระเงินด้วยความกระวนกระวาย

"เอาถุงพลาสติกไหมคะ" พนักงานในร้านถาม

"เอ่อ อ้อ...เอาค่ะ..."

ติงต๋อง

ประตูอัตโนมัติเลื่อนเปิดอีกครั้ง คราวนี้ลูกค้าที่เข้ามาเป็นนักเรียนชายชั้น ม.ปลาย กลุ่มหนึ่งที่มีเหงื่อท่วมตัวจากการเล่นบาสเกตบอล

พวกหนุ่มๆ คว้าน้ำแร่คนละขวดอย่างคล่องแคล่ว ว่องไวและรอคิวจ่ายเงินอยู่ด้านหลังเธอพลางพูดคุย

เดียนซิน 7

หยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน

พนักงานหยิบสินค้าขึ้นมาสแกนบาร์โค้ดทีละอย่าง
สิ่งของในตะกร้าลดลงเรื่อยๆ ส่วนกล่องกระดาษที่เธอ
หยิบมาเป็นชิ้นสุดท้ายกลับถูกละลืมเพราะซุกอยู่มุมในสุด
ของตะกร้า

"ขอบคุณค่ะ ทั้งหมดแปดร้อยสามสิบสองเหรียญ"

พนักงานพูดขณะยึดนิตยสารใส่ถุงพลาสติก

เธอถือกระเป๋าต่างค์ด้วยความขัดแย้งในใจ
หลังการต่อสู้ในใจเป็นเวลาหลายวินาที ในที่สุดจึงรวบรวม
ความกล้าหยิบกล่องกระดาษในตะกร้าดันไปข้างหน้า

"อ๊ะ ขอโทษค่ะ" พนักงานเพิ่งรู้ตัวและรีบหยิบกล่อง
กระดาษขึ้นมาสแกนบาร์โค้ด ระหว่างนั้นก็เหลือบมองเธอ
แบบไม่ได้ตั้งใจ ทำเอาหญิงสาวถึงกับหน้าแดง

"อันนี้ซื้อให้พี่ชาย อันนี้ซื้อให้พี่ชายฉันค่ะ..." ใบหน้า
เนียนแดงก่ำ เธอก็มึ่รีระต่ำกว่าเดิมและหลุดคำพูด
โกหกออกมาเหมือนวุ้นหลังหวั่นไหวขณะบีบทุกอย่างไปให้
พี่ชายที่ไม่มีตัวตนอยู่จริง

นักเรียนชายด้านหลังตาไ้เห็นกล่องกระดาษในมือ
พนักงานและเห็นท่าทางอับอายจนแทบจะซุดหลุมมุดลงไป
ของหญิงสาว จึงจใจเอ่ยปากแซว

"เฮ้ พี่ครับ พี่ซื้อผิดหรือเปล่า" เขายิ้มอย่างชั่วร้าย

8 หนุ่มเข้มซ่อนลาย

"ถ้าซื้อให้พี่ชายน่าจะเป็นคอนดอมมากกว่ามั้ง ทำไม่ถึงซื้อที่ตรวจครรภ์ล่ะครับ"

ผ่าง!

ใบหน้าของเธอลุกเป็นไฟ

เธอทิ้งแบงก์พันหนึ่งใบไว้ที่เคาน์เตอร์ท่ามกลางเสียงหัวเราะก๊ากของนักเรียน ม.ปลาย ก่อนจะคว้าที่ตรวจครรภ์และถุงที่เต็มไปด้วยของเบ็ดเตล็ดวิ่งออกจากร้านอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจเงินทอนและใบเสร็จ

บทที่ ๖

เสียงร้องไห้

เด็กผู้หญิงตัวน้อยยืนร้องไห้โฮเสียงดังลั่นอยู่หน้าบันไดเลื่อนชั้นสามในห้างสรรพสินค้า

"แง๊ๆ แม่ แม่จ๋า..."

เด็กหญิงร้องไห้อย่างเศร้าโศกขณะกดกำปั้นกลมๆ ดวงตาเป๋ยกขึ้นเหลียวมองซ้ายที่ขวาที่อย่างร้อนใจ สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นกลัว ทว่าผู้คนที่เดินผ่านไปมากลับไม่สนใจใยดี อย่างมากก็หันกลับมามองแวบหนึ่ง บางคนถึงกับรีบเดินหลบให้พ้นโดยไม่สนใจสักนิด

เมื่อหาแม่ไม่เจอ แถมยังไม่ได้รับความช่วยเหลือ เด็กน้อยจึงทรุดนั่งกับพื้นและร้องไห้หนักกว่าเก่า

"แง๊ แม่! แม่จ๋า..." เสียงร้องไห้ดังสนั่นเริ่มเปลี่ยน

10 หนุ่มเข้มอ่อนลาย

เป็นเสียงสะอื้น

ฉับพลันสัมผัสนี้มึนๆ ก็ปิดผ่านใบหน้าที่เปียกน้ำตา
"หนูน้อยเป็นอะไรจ๊ะ"

เสียงไฟเราะดังขึ้นข้างๆ น้ำเสียงอ่อนโยนเต็มไป
ด้วยการปลอบประโลม เด็กผู้หญิงกะพริบดวงตาเปียกชื้น
มองไปข้างหน้าด้วยความมุงงงแปลกใจ

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือตุ๊กตาทหมีสีน้ำตาลแบบแฮนด์เมด
ที่มีใบหน้ากลมป๊อก ดวงตาทำจากกระดุม จมูกปักด้วย
ด้าย อู้ง่ายทำหนุ่ม ใบหูกลมโต น่ารักน่ากอด

"สวยดีจ๊ะ ฉันทือริลล์คคุมะ! เธอร้องไห้ทำไม"
เสียงไฟเราะดังขึ้นอีกครั้ง มือของตุ๊กตาทหมีลูบหน้า
เด็กน้อย ขนแองโกล่าหนุ่มพุดผ่านใบหน้าที่เต็มไปด้วย
คราบน้ำตา

"แม่..."

ริลล์คคุมะถามอีกครั้งพลางเอียงคอ

"แม่เป็นอะไรเธอ"

"แม่หายไป" ปากเล็กเบะออก น้ำตาไหลรินอีกครั้ง
เจียงเจิ้นขึ้นบันไดเลื่อนมายังชั้นสามของ
ห้างสรรพสินค้าและเห็นเหตุการณ์นี้เข้า

หลินจิ้งอวี่นผู้มีใบหน้าหมตจงดงดงกำลังก้มตัว
แกว่งตุ๊กตาทหมีในมือปลอบเด็กน้อยที่หลงทางด้วยน้ำเสียง

เตียนชิน 11

อ่อนหวานนุ่มนวล

ข้างตัวเธอมีถุงกระดาษขนาดกลางสีใบและพรหม
ขนนุ่มในถุงพลาสติกกันฝุ่นที่ยังไม่แกะห่อวางอยู่ เพื่อ
ปกป้องขวัญเด็กน้อยแล้ว 'สัมภาระ' ทั้งหมดใหญ่ห่อเล็ก
ของเธอจึงถูกเจ้าของวางทิ้งไว้กับพื้นแบบนี้

ท่ามกลางแสงไฟสว่างจ้า ผิวขาวเนียนของเธอ
อมชมพู ดวงตาดำลึกกระจ่างใสทอแววจริงใจ ผมเปีย
ทิ้งตัวยาว บวกกับการแต่งกายแบบง่ายๆ ทำให้ดูใสซื่อ
บริสุทธิ์เหมือนเด็กนักเรียน

เขาจำเธอได้ในทันที

เจียงเจิ้นมีความจำเป็นเลิศมาแต่ไหนแต่ไร ขอเพียง
ได้เห็นเขาจะไม่มีวันลืม กิตติศัพท์ด้านนี้ของเขาเป็นที่
กล่าวขานทั้งในฝ่ายคนไม่ดีและฝ่ายคนดี ทว่าแม้จะจำเธอ
ได้ เขากลับไม่ทักทายสักคำ นัยน์ตาดำยังคงเย็นชาดู
น้ำแข็ง สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงขณะเดินผ่านหน้าเธอไปโดย
ไม่ชะงักฝีเท้า

ในขณะที่เดียวกัน ชายผมมสูงคนหนึ่งย่องมา
ด้านหลังจิ้งจอกวินอย่างลับๆ ล่อๆ ก่อนจะยื่นมือเข้าไปใน
กระเป๋าผ้าต่อที่วางอยู่ข้างๆ หญิงสาว

เธอเพิ่งหยิบตุ๊กตาหมีออกมาจึงลืมนรุติขบปิด ทำให้
กระเป๋าเปิดอ้า ชายผมมสูงล้วงกระเป๋าสตาลค์ที่ทำ

12 หนุ่มเข้มน้อนลาย

จากหนังสือออกมาจากกระเป๋าผ้าต่อบนนั้นอย่างคล่องแคล่ว
ก่อนจะเดินจากไปโดยทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและ
เตรียมจะยึดกระเป๋าหนังใส่กระเป๋าทางเกงของตัวเอง

ทว่าจู่ๆ ฝ่ามือแข็งแรงนั้นก็ยื่นเข้ามาตบข้อมือเขา
ด้วยเรียวแรงแมศาคดาลดจคมเหล็ก

เมื่อถูกจับได้คาหนังคาเขา หัวขโมยมือไววิ่ง
หน้าซัดเหวี่ยงตกลางจ้องผู้ชายที่จู่ๆ ก็โผล่มาจับตัวเขา

"เฮ้ย นาย..." เพิ่งจะอ้าปากพูด แรงแบบที่ข้อมือก็
เพิ่มขึ้นจนเขาต้องร้องครางด้วยความเจ็บทันที

เจียงเจิ้นยื่นมือออกมาคว้ากระเป๋าสตางค์ไปจากมือ
ผู้กระทำความผิด จากนั้นก็บิดข้อมือของหัวขโมยที่ร้อง
โอดครวญส่งให้พนักงานรักษาความปลอดภัยที่เดิน
ตรวจตราในแต่ละชั้น

จิ้งอวี่นที่อยู่ไม่ห่างออกไปมัวแต่ปลอบเด็กน้อยจน
ไม่ทันสังเกตความเคลื่อนไหวด้านหลังของตน

หัวมุมทางเดินปรากฏเงาของหญิงสาวผู้มีทำที่รื้อนรน
พอเห็นหญิงสาว เด็กน้อยที่ร้องไห้จนหน้าตานองหน้าก็
วิ่งตึงๆ โผล่เข้าสู่อ้อมกอดผู้เป็นแม่ทันที

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวอุ้มเด็กน้อยและเอ่ยขอบคุณ
ไม่หยุด "ฉันแค่หันไปทางอื่นแป๊บเดียว ยัยหนูก็วิ่งหาย
ไปไหนแล้วไม่รู้"

เตียนชิน 13

เด็กน้อยซุกหน้าอยู่กับซอกคอของผู้เป็นแม่ น้ำตา
บนใบหน้าเริ่มแห้งแล้ว แต่ดวงตากลับจ้องตุ้กตาหมีด้วยความ
ความอาลัย

จิ้งอวินเห็นดังนั้นจึงยิ้มและเอ่ยปากเอง

"หนูชอบเธอจ๊ะ"

เด็กน้อยกอดนิ้วและพยักหน้าอย่างเขินๆ

"งั้น พี่ให้แล้วกัน แต่หนูต้องรักเค้ามากๆ นะ!" เธอ
ยื่นตุ้กตาหมีตัวอ้วนนุ่มนิ่มเข้าไปในอ้อมแขนของเด็กน้อย
แถมยังยื่นนิ้วชี้ไปแตะปลายจมูกของเด็กน้อยด้วย

หญิงสาวอุ้มเด็กน้อยที่กอดตุ้กตาหมีพลางเอ่ย
ขอบคุณตื้นๆ ก็นก่อนจะจากไป

รอยยิ้มอ่อนโยนยังคงฉายอยู่ที่มุมปากของจิ้งอวิน เธอ
เตรียมตัวขึ้นบันไดเลื่อนไปชั้นบน นึกไม่ถึงว่าพอหันกลับ
ไปจะปะทะกับผู้ชายข้างหลังแบบไม่ทันตั้งตัว

เจียงจิ้นที่ตามไปเอากระเป๋าสตางค์เธอคืนจาก
หัวขโมยกลับมายืนอยู่ข้างหลังเธอแล้ว

"กระเป๋าสตางค์ของคุณหล่น"

ดวงตากลมโตะกะพริบปริบๆ ขณะแหงนมองใบหน้า
หล่อเหลา จากนั้นโลหิตพลันสูบฉีดจนใบหน้าที่เคย
เป็นสีลูกพีชแดงจัดเหมือนผลแอปเปิ้ล

เขายัดกระเป๋าสตางค์ใส่มือเธอโดยไม่พูดถึง

14 หนุ่มเข้มอ่อนลาย

เหตุการณ์เมื่อครู่แม่แต่นิดเดียว ก่อนจะหันหลังตั้งท่าเดิน ขึ้นบันไดเลื่อนด้วยท่าที่คล่องแคล่วว่องไว

"อ๊ะ คือว่า...คุณ...คุณเจียง! คุณคือคุณเจียงใช่ไหมคะ" เธอรีบเอ่ยถาม

นัยน์ตาดำหันกลับมามองใบหน้าเนียนที่กำลังแดงเรื่อ

"ขอบคุณนะคะ" เธอยิ้มอย่างเขินอายและรวบรวมความกล้าแนะนำตัวเอง "คุณจำฉันได้ไหม ฉันคือหลินจิ้งอวี่น้องสาวของหลินเฟิงถึง" ใบหน้าเนียนแดงกว่ากว่าเดิมขณะพูดเสริม "อาทิตย์ก่อนโน้นคุณกับคุณลิ้มมาลู่ขอพี่สาวฉันที่บ้าน วันนั้นฉันก็อยู่ค่ะ..." เธอพูดพลางจับโน้มน้าวนี้ให้วุ่นไปหมด มือสองข้างรวบรวมกระดูกดาบข้างตัวทั้งหมดขึ้นมา

แต่กระดูกดาบใบหนึ่งกลับไม่เป็นใจ พอถูกจิ้งอวี่นกระชากแรงๆ มันก็ปริขาดและเกิดเสียงดังแควก...

ตุ๊กตาหมีแฮนด์เมดน่ารัก ที่รองแก้วซึ่งเย็บจากผ้าฝ้ายลายดอก กล่องกระดูกดาบที่ซชูที่กั้นขอบลูกไม้ และที่สวมลูกบิดประตูซึ่งติดริบบิ้นปลิ้นร่วงกระจาย ที่ห้อยโทรศัพท์รูปสัตว์ต่างๆ หลายสิบอันกระเด็นออกมาจากถุงเหมือนมีชีวิตก่อนจะกลิ้งหลุนๆ ไปไกล

จิ้งอวี่นอับอายขายหน้าเป็นที่สุด ใบหน้าเนียนร้อนผ่าว เธอก้มลงเก็บของให้วุ่นพลางยึดของใส่ถุงกระดูกดาบ

เตียนชิน 15

อีกใบ

ท่าเหมือนจะประกาศตัวเป็นศัตรูกับเธอ เสียง
กระดาดขาตดั่งบาดหูอีกครั้ง...

ถุงกระดาดอีกใบก็ขาดด้วย!

ที่ห้อยโทรศัพท์ซึ่งหล่นเกลื่อนกลาด เก็บแล้วหล่น
หล่นแล้วเก็บเหมือนไม่มีวันเก็บหมด แม้จะก้มหน้าอยู่
แต่จิ้งอวันก็รู้สึกได้ว่ารอบด้านมีผู้คนเดินไปเดินมา
หลายคนแอบหัวเราะเมื่อเห็นสภาพทุลักทุเลของเธอ

ขณะที่เธออาจนึกคิดว่าจะชูดหลุมมุดหลบก่อนดี
หรือไม่นั่นเอง มือใหญ่คู่หนึ่งพลันยื่นเข้ามาแย่งถุงกระดาด
ที่เหลืออยู่ไปจากมือเธออย่างกึ่งบังคับ

จิ้งอวันเงยหน้าด้วยความประหลาดใจและเห็น
เจียงเจินกัมตัวช่วยเธอเก็บของจุกจิกที่หล่นเต็มพื้น

"เอ้อ คุณ คุณเจียงคะ ฉันเก็บเองก็ได้ค่ะ..."
หญิงสาวคิดไม่ถึง ไม่นึกว่านอกจากจะไม่หันหลังเดินจาก
ไปแล้ว เขายังยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

"อย่าเสียเวลาอีกเลย"

แม่น้ำเสียงจะเรียบนิ่ง แต่แววเสียดสีที่แฝงอยู่ใน
คำพูดยังคงทำให้เธออับอายจนทำอะไรไม่ถูก

ไอ้ สวรรค์ เขาจะต้องคิดว่าเธอซุ่มซาม่งม่งม่งม่งแน่ๆ
แค่เก็บของยังทำไม่ได้...

16 หนุ่มเข้มอ่อนลาย

ฝ่ามือทรงพลังหยิบคว้าสิ่งของอย่างคล่องแคล่ว
ว่องไว ไม่นานก็เก็บข้าวของที่กระจัดกระจายเสร็จเรียบร้อย
เจียงเจินหยิบที่ห้อยโทรศัพท์รูปกระต่ายซึ่งกลิ้งไปไกลสุด
ขึ้นไปมาย่อกลงในถุงกระดาษที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์
จากนั้นจึงยึดตัวยืนขึ้น

"นั่นก็ของคุณเหรอ" นัยน์ตาดำกวาดมองถุงพลาสติก
ใส่พรมที่มีหูหิ้ว

"ค่ะ"

ชั้นหนึ่งของห้างสรรพสินค้ามีงานนิทรรศการ
เครื่องนอน เธอเลือกแล้วเลือกอีกจึงได้พรมเนื้อนุ่มสีชมพู
ผืนหนึ่งมาเป็นของขวัญแต่งงานให้พี่สาว

เจียงเจินหิ้วถุงพลาสติกใบนั้นขึ้นขณะมองตรง
เข้าไปในดวงตาเธอ ทั้งสีหน้าและแววตาล้วนเย็นชา
ปราศจากอารมณ์ความรู้สึกตามแบบฉบับของตำรวจ

"คุณจะไปไหน"

"เอ่อ ชั้นแปดค่ะ..." เธอตอบคำถามแต่โดยดี

เขาทำหน้าหนึ่งขณะเช็ดกางเกงเป็นสัญญาณบอกให้เธอ
เดินนำ

จึงอวิ้นพยับหน้าเร็วๆ ด้วยความขลาดกลัวและ
รีบก้าวขึ้นไปบนบันไดเลื่อนอย่างว่องไวเหมือนได้รับ
บัญชาจากสวรรค์

เตียนชิน 17

เจียงเจิ้นเดินตามเธออยู่ข้างหลังและช่วยชนล้มเกาะใหญ่หน่อย ระยะห่างของทั้งสองไม่เกินหนึ่งเมตร ทุกอณูในร่างกายเธอสัมผัสได้ถึงตัวตนของเขาอย่างชัดเจนแม้จะไม่ได้ยินเสียงเขาสักแอะก็ตาม

แม้จะเดินอยู่ในห้างสรรพสินค้า แต่ท่าทีและการกระทำของเขากลับเหมือนสัตว์ป่าที่เดินเล่นอยู่ในป่าไม่รีบไม่ร้อนแต่มีวินัยในตัวเอง

คนหนึ่งเดินนำคนหนึ่งเดินตามโดยไม่มีการสนทนาพาที เมื่อถึงร้านจำหน่ายงานผ้าตรงหัวมุมชั้นแปดจิ้งอวิ้นจึงกล้าหันกลับไป เธอกะพริบขนตาอนยาวและใช้ดวงตาดำลึบบริสุทธิ์มองตรงเข้าไปในดวงตาที่เยียบเย็นดูจู้จี้แสบของชายหนุ่ม

"คุณเจียงคะ ถึงที่หมายแล้ว ขอขอบคุณนะคะ..."

ยังพูดไม่ทันจบ เจียงเจิ้นก็วางถุงกระดาษและถุงพลาสติกทั้งหมดลง ก่อนจะหันหลังแล้วเดินกลับไปยังบันไดเลื่อนโดยไม่สนใจคำขอบคุณของเธอ

นัยน์ตาดำจ้องแผ่นหลังขณะมองส่งเขาจากไปโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตาอีกรอบ

เจ้าของร้านที่ย่อมผมสีแดงแก่ไถ่หยุดการทำงานของเครื่องจักรไฟฟ้าและเดินเข้ามาหาจิ้งอวิ้นด้วยท่าทางอยากกรู้อยากเห็น ก่อนจะถือโอกาสมองตามสายตาของ

18 หนุ่มเข้มซ้อนลาย

หญิงสาวไปด้วย

"ผู้ชายคนนั้นเป็นใครนะ" หย่าถึงถามพลางชะเง้อ
คอมอง "แฟนเธอเหรอ" อืม ผู้ชายคนนั้นถึงจะเย็นชาไป
หน่อย แต่ก็ช่างเขิกซี้สุดๆ!

"ไม่ใช่" เธอรีบปฏิเสธ ศีรษะเล็กๆ ล่ายอย่างรุนแรง
ทำเอาผมเปียยาวสะบัดตามไปด้วย

"ไม่ใช่เธอ" หย่าถึงตาเป็นประกาย "งั้นแนะนำให้
ฉันได้ไหม"

ใบหน้าหมดจดฉายแววลำบากใจและอึดอัดใจ

"เอ่อ...ขอโทษนะ ฉันไม่สนิทกับเขาอะ..." จึงอวั่น
หันมองไปทางอื่น เธออุ้มถุงกระดาษไปที่เคาน์เตอร์
จัดแสดงสินค้าและหยิบของในถุงกระดาษออกมาวางเรียง
ไว้บนโต๊ะที่ละอย่าง

ก้นถุงกระดาษใบหนึ่งมีที่ห้อยโทรศัพท์รูปกระต่าย
น้อยนอนอยู่ เธอยื่นมือไปหยิบออกมา แต่แล้วสมองปลัน
ปรากภาพตอนเจียงเจิ้นช่วยเก็บกระต่ายน้อยตัวนี้ ทำให้
ดวงหน้าเนียนแดงเรื่อทันที

จึงอวั่นกัดริมฝีปาก เธอไม่ได้หยิบกระต่ายน้อย
ออกมาวางบนโต๊ะ แต่กลับหัดมือเก็บกระต่ายตัวนี้ใส่ลง
ในถุงกระดาษใบเดิมอย่างทะนุถนอมราวกับว่ามันเป็น
สมบัติล้ำค่า

เตียนชิน 19

หย่าถึงเดินมาข้างโตะและหยิบตุ๊กตาหมีที่ทำจากผ้าย้อมสีน้ำเงินขึ้นมาพลิกดูอย่างชื่นชมโดยไม่ทันสังเกตว่าจิ้งอวินเก็บที่ห้อยโทรศัพท์รูปกระต่ายกลับคืนไป

ร้านค้าแห่งนี้จำหน่ายสินค้าฝากขายของดีไซเนอร์หลายคน ประกอบด้วยสินค้าผ้าเย็บประเภทต่างๆ ตั้งแต่สินค้าชิ้นใหญ่อย่างผ้าปูที่นอนหรือผ้าห่ม ไปจนกระทั่งสินค้าชิ้นเล็กอย่างที่ห้อยโทรศัพท์ งานฝีมืออันประณีตงดงามจำนวนมากถูกจัดวางอยู่บนชั้นแสดงสินค้า

ในบรรดาดีไซเนอร์ที่ทางร้านจ้างผลิตงานเป็นพิเศษ ผลงานของจิ้งอวินจะเป็นที่นิยมในหมู่ลูกค้ามากที่สุดขอเพียงมีสินค้าวางขาย ไม่กี่วันก็หมดเกลี้ยง

"ว้าว ตุ๊กตาหมีตัวนี้เนี่ยบมากเลย! คงใช้เวลากับฝีมือไม่น้อยละสิ" หย่าถึงจับตุ๊กตาหมี ไม่ว่าจะดูกี่ครั้ง ฝีมืออันประณีตของจิ้งอวินก็ทำให้เธอเอ่ยชมได้เสมอ

"ฉันแค่ทำเต็มที่นะ ไม่อยากให้คุณหลิวผิดหวัง" จิ้งอวินหน้าแดงเรื่อด้วยความเขินเล็กน้อยเมื่อได้รับคำชมจากเพื่อนรัก

"วางใจได้เลย เธอทำได้ดีขนาดนี้ คุณหลิวจะต้องพอใจมากแน่ๆ!" หย่าถึงระบายยิ้มเต็มหน้าพลางตบอกรับประกัน

คุณหลิวเป็นลูกค้าเก่า ยายของเธอเป็นชาวฮกเกี้ยน

20 หนุ่มเข้มซ່อนลาย

ที่มีนิสัยประหยัดและรักความเรียบง่าย ท่านเสียไปเมื่อหลายปีก่อนและทิ้งเสื้อผ้าย้อมสีน้ำเงินไว้ให้เป็นที่ระลึก คุณหลิวจึงนำเสื้อตัวนั้นมาให้จิ้งอวิ้นเพื่อให้เธอเปลี่ยนมันเป็นตุ๊กตาหมี จิ้งอวิ้นรับงานนี้มาและทุ่มเทร่างกายแรงใจไม่น้อยในการเย็บตุ๊กตาหมีตามที่ลูกค้าต้องการ ในที่สุดก็ได้ผลงานประณีตที่มีความโดดเด่นเป็นที่สุด

หย่าถึงเคลียร์พื้นที่บนแผ่นกระจกและหาตำแหน่งที่สะดวกที่สุดเพื่อจัดวางตุ๊กตาตัวนี้ จากนั้นเธอก็เข้าไปในห้องสต็อกและเขียนเช็คออกมาให้ใบหนึ่ง

"นี่คือจำนวนเงินที่ขายได้ของเดือนที่แล้ว ลองนับดูว่าถูกต้องหรือเปล่า" เธอยัดเช็คใส่มือจิ้งอวิ้น จากนั้นก็รินชาดอกไม้สองถ้วยก่อนกลับมานั่งที่ข้างโต๊ะ "ฉันกำลังคิดว่าในเมื่อผลงานเธอขายดีขนาดนี้ เดือนนี้ก็ทำออกมาเยอะหน่อยสิ!"

จิ้งอวิ้นยิ้มบางๆ พลังส่ายหน้า

"ไว้เดือนหน้าแล้วกัน เดือนนี้ที่บ้านฉันยุ่งมาก สินค้างวดหน้าอย่างมากก็ได้แค่ครึ่งหนึ่งของที่เคยทำตอนปกติเท่านั้น"

"หา?" หย่าถึงผิดหวังเล็กน้อย "ที่บ้านมีเรื่องอะไรหรือ"

"เรื่องมงคล" รอยยิ้มบนใบหน้าหมดจดคลิก

เตียนชิน 21

กว่าเดิม "พี่สาวฉันกำลังจะแต่งงานในอีกสามอาทิตย์"

"ว้าว! ยินดีด้วยๆ อย่าลืมแจกกการ์ดให้ฉันด้วยนะ
ฉันจะไปตี๋มเหล้ามกคล!"

"ได้สิ"

ทั้งสองคุยกันอีกพักหนึ่งจนกระทั่งชาดอกไม้หมดคา
และมีแขกเข้ามาในร้านพอดี หย่าถึงจึงรีบลุกขึ้นต้อนรับ
จึงอ้วนน้าผ้ากองใหญ่เปลี่ยนใส่ถุงกระดาษใบใหม่ จากนั้น
ค่อยหยิบหิ้วถุงใหญ่ถุงเล็กรวมถึงถุงพลาสติกที่ใส่พรหม
ผืนนั้นเดินออกจากร้านไป

กว่าจะออกมาจากห้างสรรพสินค้า ท้องฟ้าก็มีดแล้ว
ม่านราตรีโอบคลุมเมืองแห่งนี้ ไฟนีออนรอบด้านสว่างไสว
ถนนอัดแน่นไปด้วยผู้คนและยานพาหนะ

ลมตอนกลางคืนที่เจือไอเย็นพัดปะทะใบหน้า
จึงอ้วนน้าโหล่พลาถกระซิบเลื้อคลุมขนแกะและเดินตาม
กระแสดูคนไปยังป้ายรถประจำทางเพื่อรอรถกลับบ้าน

รถประจำทางหลายคันแล่นผ่านมาและแล่นจากไป
แต่คันที่เธอรอคอยกลับไม่มาเสียที ครึ่งชั่วโมงผ่านไป
ผู้คนที่อัดแน่นอยู่ตรงป้ายรถประจำทางเริ่มทยอยจากไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน

รถประจำทางอีกคันแล่นผ่านมาและแล่นจากไป
พร้อมกับผู้โดยสารที่เหลือเมื่อกี้ จึงอ้วนน้ายืนรอรถอยู่

22 หนุ่มเข้มช้อนลาย

คนเดียวท่ามกลางลมหนาว สายลมที่พัดหนาวเหน็บขึ้น
ทุกทีจนแม้แต่เสื้อคลุมขนแกะก็ไม่อาจรักษาความอบอุ่น
ของร่างกายไว้ได้ หญิงสาวห่อไหล่ด้วยความหนาวจน
ตัวสั่น

"คุณคร้าบ รอรถอยู่เหรออ" กลิ่นเหล้าเหม็นหึ่งโชย
มาจากด้านหลัง

จึงอ้วนรีบหันหน้ากลับไปและเห็นชายหนุ่มที่
เมาเหล้าจนใบหน้าแดงจัดเข้ามายืนข้างหลังเธอ แถมยัง
ฉึกยิ้มให้อย่างไม่ประสงค์ดี เขายืนอยู่ใกล้เธอมากใน
ระยะเอื้อมถึง

เธอตกใจรีบถอยไปข้างหลัง รีบดึงระยะห่างออกจาก
ชายแปลกหน้า

"ให้ผมรอเป็นเพื่อนนะ" ชายหนุ่มส่งเสียงเรอพลาง
จงใจขยับเข้าใกล้

"ไม่ต้องค่ะ" เธอปฏิเสธทันควัน ใบหน้าซีดเผือด
ไม่รู้เพราะความหนาวหรือความกลัว ครั้นเห็นอีกฝ่าย
ประชิดตัวเข้ามาเรื่อยๆ จึงคว้าถุงกระดาษและถุงพลาสติก
ที่ใส่พรหมขึ้นมาตั้งท่าจะเดินออกไปจากตรงนี้โดยไม่อยู่รอ
รถประจำทางแล้ว

ทว่าแม้ชายคนนั้นจะเมามากแต่กลับเคลื่อนไหว
รวดเร็ว พอรู้ว่าเธอกำลังจะไปก็เข้ามาขวางทางไว้

เตียนชิน 23

"ไม่เป็นไร ไม่ต้องเกรงใจ ยังไงผมก็ว่างอยู่แล้ว!"
เขาเข้ามาใกล้กว่าเดิม นัยน์ตาสีแดงก่ำมองประเมินเธอ
ทั้งตัว "คุณยังเป็นนักเรียนอยู่หรือเปล่า"

จับพลินทรถเก๋งยี่ห่อฟอร์ดก็กลับรถด้วยความเร็วสูง
จากถนนฝั่งตรงข้ามและวิ่งมาจอดหน้าป้ายรถประจำทาง
ทำให้รถที่ตามมาด้านหลังต้องเบรกกะทันหัน เสียงเบรค
แหลมมาดหูกับเสียงก่นด่าจากผู้ขับคนอื่นๆ ดังก้องไป
ทั่วท้องถนน

ประตุรถเปิดออกพร้อมกับที่เจียงเจิ้นชยับกลับไป
นั่งที่คนขับ

"ขึ้นรถ"

โเฮ้ ขอขอบคุณสวรรค์!

จึงอวินคว่ำสั่มภาระและก้าวผ่านซีเมาคอนันต์ด้วย
ความเร็วเหมือนวี่งร็อยเมตรก่อนจะมุดเข้าไปนั่งในรถ
เสียงแตรดังบาดหูขึ้นเรื่อยๆ พอขึ้นมานั่งบนรถได้เธอ
ก็ปิดประตุรถทันที

ที่นั่งด้านหน้าค่อนข้างเบียด เธอจึงย้ายถุงพลาสติก
ที่ใส่พรมไปวางไว้เบาะหลัง จากนั้นก็หัดตัวนั่งอยู่ที่เบาะหน้า
ด้วยท่วงท่าแบบกุลสตรีสุดๆ และไม่กล้าขยับเขยื้อน
อีกเลย

"คาดเข็มขัด" เจียงเจิ้นเอ่ยปาก คิ้วเข้มขมวดน้อยๆ

24 หนุ่มเข้มช้อนลาย

พอได้ยินคำเตือนจึงนึกขึ้นได้ มีอิเล็กทรอนิกส์ข้าง
ที่นั่ง กว่าจะเจอเข็มขัดนิรภัยไม่ง่ายเลย จากนั้นยังต้อง
ใช้เวลาอีกนานพอสมควรในการรัดเข็มขัดให้เรียบร้อย
นัยน์ตาตำหรีลมองเธอแวบหนึ่ง คิ้วเข้มขมวดมุ่น
กว่าเดิม

เพราะทนเห็นสภาพทุลักทุเลของเธอตอนที่หัวของ
พระรุจพระรังไม่ได้ เขาจึงอาสาช่วยขนของพวกนั้นไปให้เธอ
ที่ชั้นแปด แล้วค่อยยกกลับลงมาที่ชั้นห้าเพื่อตัดชุดสูทตัวใหม่
สำหรับใส่ไปงานแต่งงานของเพื่อนรัก

ใครจะไปคิดว่าพอเขาสั่งตัดชุดใหม่เสร็จแล้วขับรถ
กลับบ้านจะบังเอิญไปเห็นเธอยืนตัวลั่นอยู่ที่ป้ายรถประจำทาง
ด้วยท่าทางเหมือนจะร้องไห้ ราวกับลูกแกะที่กำลังจะตก
เป็นเหยื่อของหมาป่า...

เจียงเงินพารถเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของขบวนรถยนต์
บนท้องถนน ภายในตัวรถที่มีดทิม ชายหนุ่มหยิบบุหรี
หนึ่งมวนออกมาจากซองบุหรีที่วางอยู่บนแผงหน้าปัด
จากนั้นก็จุดด้วยไฟแช็ก

เปลวไฟสว่างวาบ เขาจุดบุหรีที่คาบอยู่ในปากใน
ขณะที่มืออีกข้างบังคับพวงมาลัยก่อนจะพ้นควันซ้าๆ
อย่างสบายใจ ปลายบุหรีกะพริบแสงสีแดงเป็นครั่งคราว
ส่องให้เห็นนัยน์ตาดำลุ่มลึกคู่นั้น

เตียนชิน 25

จิ้งอวิ้นเอ่ยปากเสียงค่อยอย่างระมัดระวัง

"คุณเจียง ขอขอบคุณนะคะ..." เพียงไม่กี่ชั่วโมงเขาก็ช่วยเธอจากวิกฤตถึงสองครั้ง!

"ถ้าคุณเป็นอะไรไปจะทำให้งานแต่งงานถูกเลื่อนออกไป" เขาทำหน้านิ่ง ดวงตาดำมองตรงไปข้างหน้า "เดี๋ยวผมไปส่ง จะได้มั่นใจว่าคุณถึงบ้านอย่างปลอดภัย"

เธอก็มหันหน้าด้วยความอับอายและนึกดีใจที่ในรถค่อนข้างมืดจึงช่วยบดบังใบหน้าสีแดงช้ำของเธอได้ เธอกระแอมขณะหาทางทำตัวให้มีประโยชน์ต่อเขา อย่างน้อยก็ต้องบอกเขาว่าบ้านเธออยู่ไหน

"คือว่า เอ่อ คุณเจียงคะ บ้านฉันอยู่ที่..."

"ผมรู้"

ภายในรถตกอยู่ในความเงียบ จิ้งอวิ้นที่ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้จำต้องปิดปากนั่งเงียบเลียนแบบผู้ชายตัวโตข้างๆ แต่หางตากลีบแอบเหลือบมองประกายไฟสีแดงที่เตี้ยวติดเตี้ยวดับส่องสะท้อนนัยน์ตาดำครั้งแล้วครั้งเล่า

ไม่รู้ทำไมคำคืนของต้นฤดูหนาวจึงไม่เหน็บหนาวอีกแล้ว

เธอนั่งอยู่ข้างเขาอย่างลึมเวลา รู้สึกเหมือนได้มองเขาอย่างเนิ่นนานแต่เวลากลับผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือน

26 หนุ่มเข้มซ่อนลาย

เพิ่งกะพริบตาไปเพียงไม่กี่ครั้ง...

"ถึงแล้ว"

จู่ๆ เจียงเจิ้นก็เอ่ยปาก

"คะ?" เธอขานตอบด้วยความงุนงงขณะจ้องโครงหน้าคมชัดภายใต้แสงสีแดงของปลายบุหรี

"ถึงบ้านคุณแล้ว" เขาหันกลับไปจ้องหน้าเธอตรงๆ

จิ้งอวิ้นตกใจจนสะดุ้งเหมือนหัวขโมยที่ถูกจับได้

"ฮะ! อ้อ ค่ะ...ค่ะ..." เธอปลดเข็มขัดนิรภัยและ

เปิดประตูลงจากรถอย่างรวดเร็ว

จวบจนปิดประตูรถแล้ว เธอจึงคิดได้ว่าการ 'วิ่งหนี' มาแบบนี้เป็นการกระทำที่ไร้มารยาท หญิงสาวรีบหันกลับไปไปที่กระเป๋าสะพายและหยิบตุ๊กตาผู้หญิงผมเปียในชุดกระโปรงลายดอกที่พกติดตัวเป็นเวลาหลายปีออกมา "ตุ๊กตานี้ฉันทำเอง ฉันให้คุณค่ะ"

เจียงเจิ้นมองเธอขณะที่มือสีเข้มยังวางอยู่บนพวงมาลัยโดยไม่ได้ยื่นออกมารับ

"ของแบบนี้ไม่มีประโยชน์กับผม"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง จริงใจแต่โหดร้าย

แต่จิ้งอวิ้นยังไม่ถอดใจและเกลี้ยกล่อมต่อ "คุณเอา

ไปวางบนรถ ในบ้าน หรือว่า หรือว่า..."

"ไม่ต้องหรอก"

เตียนชิน 27

เจียงเจิ้นไม่รับไมตรี เขาผลักตุ๊กตาออกจากตัวรถ ปฏิเสธคำขอบคุณของเธอ จากนั้นก็เหยียบคันเร่งและ พารถเคลื่อนจากไป

หญิงสาวมองส่งไฟท้ายที่ค่อยๆ เลื่อนลับไป ในที่สุด ก็หายไปจากม่านราตรี

ขอบฟ้าต้นฤดูหนาวปลอดโปร่งอย่างหาได้ยากยิ่ง วันนี้เป็นวันมงคลที่เพิ่งถึง พี่สาวของเธอแต่งงาน แม้แต่สวรรค์ยังอวยพรด้วยการประทอนอากาศที่แจ่มใส ปลอดโปร่งและอุณหภูมิอบอุ่นกำลังสบายให้

งานแต่งงานที่จัดตามธรรมเนียมโบราณมีเรื่องให้ ต้องยุ่งอยู่ไม่น้อย บ้านสกุลหลินไม่เพียงญาติเยอะ แต่ทุกคนยังมีน้ำใจ พวกเขามาร่วมตัวที่บ้านสกุลหลินแต่เช้า และแย่งกันหยิบโน้มนำจับนี้เพื่อช่วยงานแต่งงานของเพิ่งถึง

จึงอวีนที่เป็นทั้งน้องสาวและเพื่อนเจ้าสาวยุ่งหัวหมุน ตั้งแต่ตื่นนอน

เธอออกไปแต่งหน้าเป็นเพื่อนพี่สาว เปลี่ยนชุดพิธี กลับมาที่บ้าน รอฤกษ์มงคลที่สี่ต่ากจะมารับตัวเจ้าสาว จากนั้นเจ้าบ่าวเจ้าสาวอำลาพ่อแม่ และขึ้นรถแต่งงาน มุ่งหน้าไปยังโรงแรมซึ่งเป็นสถานที่จัดเลี้ยงอย่างเอิกเกริก

28 หนุ่มเข้มช้อนลาย

จวบจนเจ้าสาวเข้าห้องพักผ่อน จิ้งอวินจึงพอมีเวลาว่างและแอบปลื้มตัวออกมาได้ เธอมองหาชายที่ขวาทิในโรงแรมจนกระทั่งขาที่เหยียบอยู่บนรองเท้าส้นสูงเริ่มกระตุกด้วยความปวดจีบเงาร่างสูงใหญ่ของเขา

เจียงเจิ้นยืนสูบบุหรี่อยู่คนเดียวบริเวณลานโถงกลางของโรงแรม นิ้วชี้กระดิกพาให้เก้าอี้หรือกระเด็นไปไกล

แสงแดดทำให้ผมเขาเหมือนเป็นสีน้ำตาลเข้มริมฝีปากบางเย็นชาว่าเซ็กซี่ ชุดสูทสีเทาเหล็กเมื่อสวมอยู่บนร่างกำยำแล้วดูองอาจสง่างามเป็นพิเศษ

จิ้งอวินจ้องเขา ขนตางอนยาวกะพริบปริบเผยให้เห็นแวตาท่าน้ำหลังไหล

เธอหลงรักเขาตั้งแต่แรกพบ

หนึ่งเดือนก่อนตอนที่เจียงเจิ้นมาสู่ขอที่สาวเธอเป็นเพื่อนสี่ต่ากที่บ้านสกุลหลิน เธอก็แอบชอบเขาแล้ว!

เจียงเจิ้นในฐานะรองหัวหน้าหน่วยสืบสวนพิเศษ Flying Eagle แตกต่างจากสี่ต่ากผู้มีอัธยาศัยดีและอารมณ์เบิกบาน เพราะเขามีบุคลิกเย็นชาจนคนไม่อยากจะใกล้ นัยน์ตาดำแฝงแววยโสอยู่ตลอดเวลา

เธอเหมือนแมวที่เห็นหมาป่าเป็นครั้งแรก รู้ลึกประหลาดใจมากกว่าฉลาดกลัว หลงใหลมากกว่าหวาดหวั่น เมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตแปลกที่ๆ โดดเด่นและแตกต่างจาก

เตียนชิน 29

ตัวเองอย่างสิ้นเชิง

ขอเพียงมีโอกาส สายตาของเธอก็จะตามติดเขาไป
ทุกที่จับจ้องการเคลื่อนไหวทุกอย่างของเขา

ไม่ว่าจะเป็นตอนสูชอในวันนั้นหรือวันแต่งงานในวันนี้
เขาล้วนไม่เข้ากับบรรยากาศครึกครื้นรอบด้าน แต่ด้วย
ภาระหน้าที่ของเพื่อนรักและเพื่อนเจ้าบ่าวทำให้เขาต้อง
จัดการเรื่องต่างๆ ให้เรียบร้อยสมบูรณ์แบบ

เรื่องที่เป็นหน้าที่ของเขา เขาจะจัดการอย่างเป็น
ระเบียบไร้ข้อผิดพลาด แต่เรื่องที่ไม่ใช่หน้าที่เขาจะไม่แม้
แต่สายตาแล ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการยื่นมือเข้ายุ่ง...

บุหรีที่ถูกคืบอยู่ระหว่างสองนิ้วส่งคลื่นสีขาวเป็นสาย
เขาเขี่ยบุหรีและหันหน้ามา ดวงตาลุ่มลึกแว่หนึ่งมองมา
ที่เธอเหมือนรู้ก่อนแล้วว่าเธอยืนอยู่ตรงนี้

"คุณเจียง" เธอพยักหน้าให้เขา พยายามเอ่ย
ทักทายอย่างไม่รีบร้อนแต่น้ำเสียงกลับสิ้นสะท้านอย่าง
ไม่เอาไหน หัวใจเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะ

สายตาของเจียงเงินเคลื่อนไหวซ้าๆ กวาดมอง
รูปร่างออรชรสมส่วนในชุดราตรีของเพื่อนเจ้าสาวและ
อ้อยอิงอยู่ที่ผ้าซีทรูตรงทรงวงสองสามวินาที

"พรหมของคุณอยู่ที่ผม" เขาเอ่ยพลางวางก้นบุหรี
ลงในที่เขี่ยและจุดบุหรีมวนใหม่

30 หนุ่มเข้มซ้อนลาย

"อ๊ะ ขอโทษค่ะ ตอนลงจากรถฉันรีบไปหน่อยเลย
ผลอลืมเอาไว้"

จริงๆ ด้วย! ตอนแรกเธอก็คิดว่าพรมผืนนั้นน่าจะ
จะลืมไว้บนรถของเจียงเจิ้น แต่ติดที่มึนจะถามเขาอย่างไร
และยังไม่มีโอกาสจะไปขอคืน จึงได้แต่เปลี่ยนของขวัญ
เป็นตุ๊กตาแฮนด์เมดคู่หนึ่งให้พี่สาวแทน

"ไม่ทราบว่าคุณยังอยู่บนรถคุณหรือเปล่าคะ ฉัน
ตามไปเอาที่ลานจอดรถก็ได้ เอาไปเก็บไว้ในห้องพักผ่อน
ของเจ้าสาวก่อน ร่องานเลี้ยงเล็กฉันค่อย..."

เจียงเจิ้นซัดคำพูดเธอ

"พรมไม่ได้อยู่บนรถ"

เธอกะพริบตา "แล้วอยู่ที่ไหนล่ะคะ"

"บ้านผม"

แม้เธอจะซ้ออาย แต่ด้วยความพึงใจที่มีต่อเจียงเจิ้น
ทำให้เกิดความกล้าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เธอ
สูดหายใจลึกๆ มือเล็กกำชายกระโปรงแน่นขณะ
ตัดสินใจว่าจะไม่ปล่อยโอกาสของนี้ไป

"ไม่ทราบว่าคุณจะว่างเมื่อไรคะ" เธอรวบรวมความ
กล้ามองตรงเข้าไปในดวงตาดำ ใบหน้าเนียนแดงเรื่อ
"ถ้าคุณไม่ขัดข้อง ฉันอยากไปเอาพรมคืน"

นั่นนี่ตาดำหลังเกลียวควันหรือลิ่งเล็กน้อย เขาจ้อง

เตียนชิน 31

เธออยู่นาน แต่ริมฝีปากบางกลับปิดสนิท
จึงอวีนตื่นเต้นจนหายใจไม่ออก
ไอ้ เธอใจกล้าไปหรือเปล่า
ไอ้ ถึงขนาดไปบ้านผู้ชาย เธอหน้าไม่อายเกินไป
หรือเปล่านะ
ไอ้ เขาจะรู้สึกไหมว่าเธอ...เธอ...
ความคิดร้อยแปดวนเวียนอยู่ในสมอง ความกล้า
เริ่มหดหาย เธอก็มั่นหน้าลงเหมือนนูปผาที่เหี่ยวเฉา
ขณะที่เธอกำลังเศร้าสลดเป็นที่สุดจนอยากกลับ
หลังหันวิ่งหนีไป เสียงทู่ต่ำของชายหนุ่มพลันดังขึ้น
"วันอังคารหน้าผมหยุด"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)